04/02/2021

Ο μοναχός Γερμανός Σκορδιάς, μία κρυμμένη αγιότητα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης

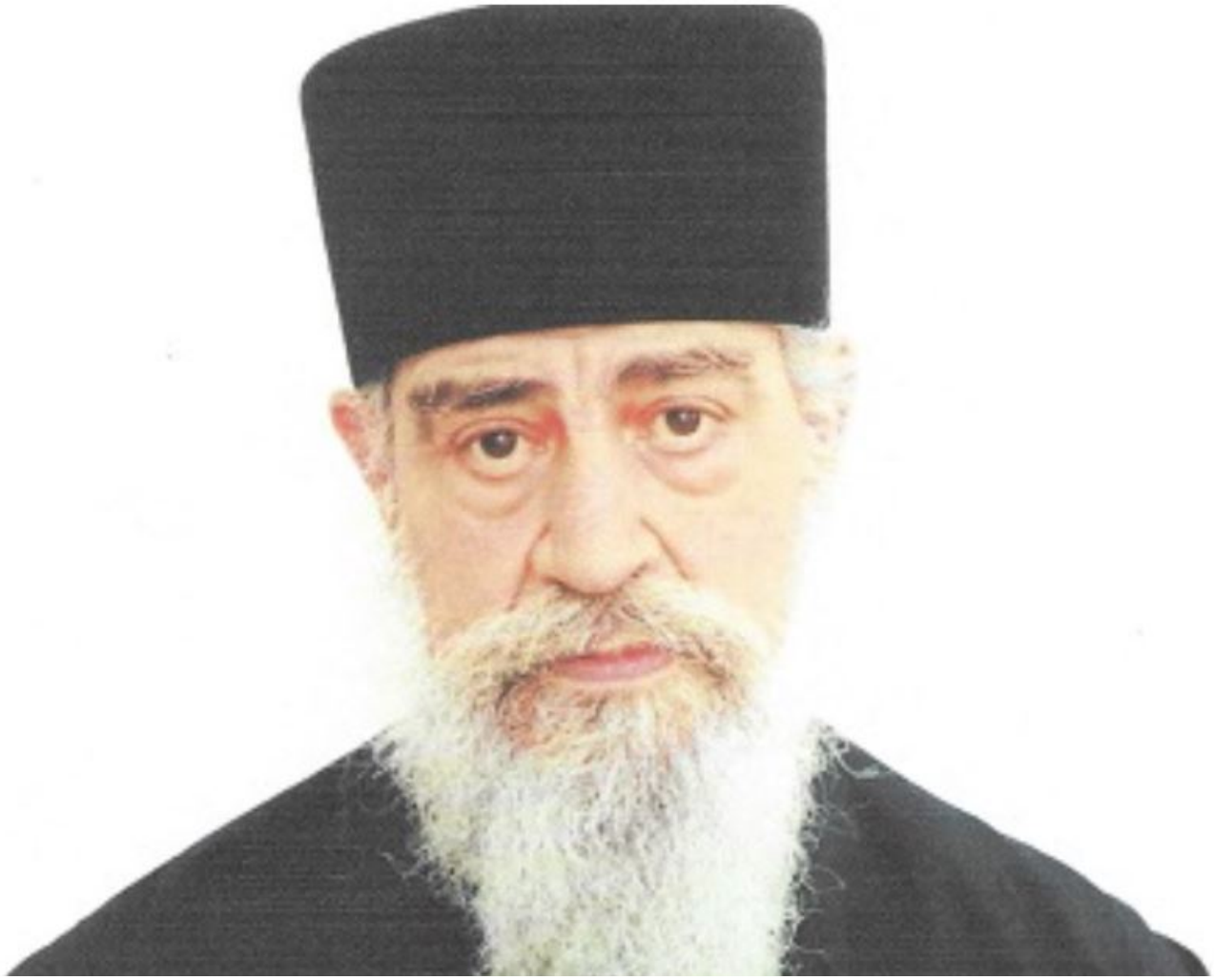

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ’

Συνεπληρώθηκε μία δεκαετία ἀπό τήν ὁσιακή κοίμηση (4-Φεβρουαρίου 2010), τοῦ μοναχοῦ π. Γερμανοῦ, τοῦ Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου Κεχαριτωμένης Τροιζῆνος. Ὁ ἐν λόγῳ μοναχός, ὑπῆρξε σπουδαία πνευματική προσωπικότητα.

Ὁ κατά κόσμον Βασίλειος Σκορδιᾶς, γεννήθηκε στήν Καλαμάτα τό ἔτος 1933. Οἱ γονεῖς του ὀνομάζονταν Κωνσταντῖνος καί Γεωργία (τό γένος Ξανθάκη) καί ὁ πατέρας του εἶχε ἐργαστήριο παρασκευῆς γλυκῶν τοῦ κουταλιοῦ στήν Καλαμάτα. Τό ἔτος 1950 τελείωσε τό Γυμνάσιο Ἀρρένων Καλαμάτας καί σπούδασε στήν Παιδαγωγική Ἀκαδημία Τριπόλεως διορισθείς κατόπιν διδάσκαλος σέ Ἰδιωτικό Σχολεῖο Καλαμάτας, ὅπου ἦταν διευθυντής ὁ παπποῦς τοῦ ἐπί τιμῇ Ἀντιπροέδρου

τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Θεοδώρου Λαφαζάνου, ἐξ Ἀρφαρῶν Μεσσηνίας, μέ τόν ὁποῖο εἶχε συνδεθεῖ πνευματικῶς μαζί του καί παρακολουθοῦσαν τίς χριστιανικές ὁμιλίες στήν Χριστιανική Ἕνωση Καλαμάτας. Πρωτοστατοῦσε δέ σέ χριστιανικές ἑορταστικές ἐκδηλώσεις καί μάλιστα κάποτε εἶχε φτιάξει ὁ ἴδιος ἕνα χάρτη τῆς Ἑλλάδος μέ λαμπάκια, πού ἄναβαν ὅταν ὁ ὁμιλητής μιλοῦσε γιά τήν χριστιανική ζωή τῆς πατρίδος σέ διάφορες πόλεις, ἱερές μονές καί προσκυνήματα. Τό ἔτος 1954 εἰσῆλθε στήν Νομική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καί διέμενε σέ χριστιανικό οἰκοτροφεῖο. Οἱ συνάδελφοι συνοικότροφοι τόν ἐκτιμοῦσαν καί ἐκεῖνος συμπεριφερόταν πολύ εὐγενικά. Κάποτε, σέ περίοδο διακοπῶν, τοῦ ἔδωσαν εἰσιτήριο τοῦ τραίνου δωρεάν γιά τήν Καλαμάτα καί ἐκεῖνος τό πρόσφερε σ’ ἄλλον Μεσσήνιο φοιτητή. Μετά τό πτυχίο του δι’ ὀλίγα χρόνια ἤσκησε τήν δικηγορία. Τό ἔτος 1966 κατόπιν ἐξετάσεων εἰσῆλθε στό Δικαστικό Σῶμα καί τό ἑπόμενο ἔτος διορίστηκε ὡς πάρεδρος στό Πρωτοδικεῖο τῆς Φλώρινας. Ἐκεῖ γνωρίστηκε καί μέ τόν ἀείμνηστο Μητροπολίτη κυρό Αὐγουστῖνο. Τά ἑπόμενα δικαστικά χρόνια ὡς Πρωτοδίκης, τά διῆλθε στήν Ἀθήνα καί ἀργότερα ὡς Πρόεδρος Πρωτοδικῶν ὑπηρέτησε στήν Κεφαλλονιά. Ἐκεῖ συνέβαλε τά μέγιστα στήν ὀρθή τακτοποίηση τοῦ ζητήματος, τό ὁποῖο εἶχε προκύψει μέ τόν ἀείμνηστο Μητροπολίτη Κεφαλληνίας Προκόπιο (†2003). Ὡς Ἐφέτης διορίστηκε στήν Κέρκυρα καί κατόπιν ἐπανερχόμενος στήν Ἀθήνα παρέμεινε στό Δικαστικό Σῶμα μέχρι τό ἔτος 1984, ὅτε μέ τήν τότε ἐφαρμογή τῆς ἐθελουσίας ἐξόδου, ἀπεχώρησε ἀπό τό Σῶμα μέ ἀποκλειστικό σκοπό νά γίνει μοναχός. Ὅλο βέβαια αὐτό τό χρονικό διάστημα εἶχε στενοτάτη ἐπικοινωνία μέ τόν διακεκριμένο πνευματικό, τόν ἀείμνηστο λόγιο π. Ἐπιφάνιο Θεοδωρόπουλο (†1989), ἀλλά καί μέ τόν Ἅγιο Πορφύριον, τόν ὁποῖον ἐπισκεπτόταν στό ἡσυχαστήριό του στά Καλλίσια τῆς Πεντέλης. Εἶχε δέ καί σπουδαία συνεργασία σέ ἔργα φιλανθρωπίας καί ἐλεημοσύνης καί μέ τόν ἀείμνηστο Μητροπολίτη Κερκύρας κυρό Πολύκαρπο (†1984).Προσέτι προσκληθείς ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σέ μία περίοδο προστριβῶν μέ τήν Πολιτεία, διετέλεσε νομικός σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας ὅπου καί προσέφερε πολυτίμους ὑπηρεσίας.

*

Ὡς Δικαστής, ὅπου ὑπηρέτησε διεκρίθη γιά τήν ἄριστη νομική του κατάρτιση, τήν εὐθυκρισία, τήν ὀρθή διατύπωση τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεών του, τήν ἀμεροληψία του καί τήν ὀρθή ἑρμηνεία τῶν νόμων. Ἀρκετές ἀποφάσεις του ἀπετέλεσαν νομολογία γιά τήν ἑλληνική δικαιοσύνη. Πολλοί συνάδελφοι ἐπιθυμοῦσαν νά τόν ἔχουν Πρόεδρο στίς συνθέσεις τῶν Δικαστηρίων ἀφ’ ἑνός μέν, γιά τήν ἄριστη δικαστική κρίση του, ἀφ’ ἑτέρου δέ, γιά τήν ὅλη του εὐγενεστάτη συμπεριφορά. Ὁλόκληρο τό δικαστικό σῶμα εἰλικρινῶς τόν ἐσέβετο. Τό δέ ἀνωτάτου πνευματικοῦ ἐπιπέδου ἦθος του, εἶχε διαποτίσει καί ἄλλους δικαστικούς

λειτουργούς – συναδέλφους του, ὅπως ἦταν οἱ ἀείμνηστοι ἀνώτατοι δικαστές: Εὐ. Κρουσταλάκης, Δημ. Τζούμας (μετέπειτα κληρικός), Πέτρ. Κακκαλής, Ἀθ. Γκόλτσης, Ἀνδρ. Κατράκης, Ἐμμ. Χαριτάκης, Γ. Καμπέρης, Γ. Τζανετῆς, κ.ἄ.

Στίς 15-6-1985 ἐκάρη μοναχός στήν παραπάνω Ἱερά Μονή, τήν ὁποία εἶχε ἱδρύσει, ὁ γέροντας καί πνευματικός του π. Ἐπιφάνιος. Ἔλαβε τό ὄνομα Γερμανός πρός τιμήν τοῦ σπουδαίου Ἐπισκόπου Συνάδων Γερμανοῦ τοῦ Ψαλιδάκη (†1989), ὁ ὁποῖος ἐγκαταβίωσε στήν ἐν λόγῳ Ἱερά Μονή. Ἔγραψε μετά ἀπό λίγες ἡμέρες ἡ ἐφ. «Ἐλευθεροτυπία» ἕνα σχόλιο μέ τόν τίτλο «Σπάνιο…»: «Μιά τελετή ἀσυνήθιστη – κυρίως λόγῳ προσώπου καί τῶν παρισταμένων – ἔγινε πρίν λίγες μέρες στή Μονή τῆς Θεοτόκου Κεχαριτωμένης, στήν Τροιζηνία. Ἕνας Ἐφέτης, πού ἀποχώρησε μέ τήν ἐθελούσια ἔξοδο ἀπό τό Σῶμα τῶν Δικαστῶν, ἀπαρνήθηκε τά ἐγκόσμια. Κι ἔγινε μοναχός… Πρόκειται γιά τόν Ἐφέτη Βασίλη Σκορδιά, πού μετά τή ρασοφορία καί κουρά του ἔγινε ὁ «μεγαλόσχημος» μοναχός Γερμανός. Στούς μῆνες πού μεσολάβησαν, ἀφ’ ὅτου ἐγκατέλειψε τήν Δικαιοσύνη, ἦταν ὁ τραπεζοκόμος τῆς Μονῆς. Πρόσφερε, κατά τό μοναχικό τυπικό, ἐκεῖ τή διακονία του σάν δόκιμος. Παρόντες, στή σχετική τελετή, ἕνας Ἀρεοπαγίτης, ἕνας Πρόεδρος Ἐφετῶν, δέκα Ἐφέτες καί δεκάδες Πρόεδροι Πρωτοδικῶν καί Πρωτοδίκες – ὅλοι φίλοι τοῦ δικαστή καί συνάδελφοι, πού συυπηρέτησαν μαζί του σέ διάφορες πόλεις. Σπάνιο, ὁπωσδήποτε, ἄν ὄχι μοναδικό τό γεγονός…» («ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» 21-6-85).

Ὅταν δέ προσῆλθε στήν μοναστική πολιτεία τήν δεκαετία τοῦ ’80, τό γεγονός αὐτό εἶχε κάμνει μεγάλη καί εὐμενῆ ἐντύπωση σ’ ὁλόκληρο τόν δικαστικό κλάδο. Πολλοί συνάδελφοί του βοηθήθηκαν πνευματικῶς ἀπό τήν κουρά τοῦ συναδέλφου τους, ἄλλοι προβληματίστηκαν, ἄλλοι ἐξομολογήθηκαν γιά πρώτη φορά στή ζωή τους καί ἄλλοι ἔγιναν πιό συνειδητοί πιστοί χριστιανοί, ἐνῶ ἄλλοι τόν ἐπισκέπτονταν στήν Ἱ. Μονή γιά νά τόν συμβουλευτοῦν καί νά συζητήσουν μαζί του. Εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ὅτι διά τήν δικαστική ἀλλά καί μοναστική ἱστορία ἀξίζει νά ἀναφέρουμε ὅτι ἀπό τήν ἴδια δικαστική, ὅπως λέγεται, σειρά, ἐκάρη μοναχός στήν Ἱ. Μονή Σταυρονίκητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους τό 1987 καί ὁ δικαστής π. Δαμασκηνός (κατά κόσμον Στέφανος Κόκκινος) ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη τό ἔτος 2013.

*

Ὁ μοναχός π. Γερμανός στήν Ἱερά αὐτή Μονή τῆς Κεχαριτωμένης Τροιζῆνος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὕδρας διακρινόταν γιά τήν ταπεινοφροσύνη του, τήν ἁπλότητα, τόν ἔνθεο ζῆλο του γιά τήν ἀφιέρωση στό Θεό. Διηκόνησε ὡς Ἀρχοντάρης τῆς Ἱ. Μονῆς καί τό διακόνημα αὐτό, τό ἐπιτελοῦσε μετά δικαιοσύνης, ἀκριβείας, εὐγενείας, καί πολλῆς ἀγάπης. Ποτέ δέν διεμαρτύρετο γιά κανένα ζήτημα καί σ’ ὅλους ἦταν ἀγαπητός καί ἐπιεικής. Διακονοῦσε ὅλους, ἀδελφούς τῆς Μονῆς καί προσκυνητές, μετά πολλῆς συνέσεως, διακρίσεως καί αὐταπαρνήσεως.

Κάποτε ἀπό τήν Καλαμάτα τόν ἐπεσκέφθη ἐκεῖ στή Μονή, ἐπιστήμων, παλαιός γνωστός του μέ ὅλη του τήν οἰκογένεια καί ὁ π. Γερμανός μέ ὅλη τήν ἁπλότητα, τήν ἀβροφροσύνη καί τήν ταπεινοφροσύνη του φορῶντας τήν ποδιά κουβαλοῦσε τόν δίσκο μέ τό φαγητό γιά ὅλους στόν ἔξωθι χῶρο τῆς Μονῆς λόγῳ τοῦ ἀβά του. Τά λόγια του ὀλίγα, «ἅλατι ἠρτυμένα» καί πάντοτε χριστοκεντρικά. Αὐτό τόν ἐνδιέφερε: Πώς νά εὐαρεστήσει τόν Χριστό καί νά εἰσέλθει στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν!

*

Σταχυολογοῦμε μερικά ἁπλά μέν, ἀλλά σημαντικά ἐξ’ ἐπόψεως εὐσυνείδητου ἁγιοπνευματικῆς ζωῆς περιστατικά ἀπό τόν βίο του, τά περισσότερα τῶν ὁποίων ἔδωσε ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐ.τ. καί ἐπί 25 χρόνια καθηγητής στήν Ἐθνική Σχολή Δικαστικῶν Λειτουργῶν κ. Κωνσταντῖνος Τσόλας, ὁ ὁποῖος τόν ἔζησε ἀπό κοντά καί πολύ χαρακτηριστικά λέγει ὅτι πράγματι «Ἀπ’ ὅλους μας ὁ Πρόεδρος ἀπολάμβανε μεγάλο σεβασμό» καί «ἦταν μία κινητή βιβλιοθήκη», καί συνεχίζει, «εἶχε ὅλες τίς ἀρετές πού πρέπει νά κοσμοῦν τόν Δικαστή καθώς καί ἄλλα χαρίσματα.

Κάποτε εἶχε ἔρθει στήν Κεφαλλονιά, ὅπου συνυπηρετήσαμε ἐπί τριετία, ὡς Ἐπιθεωρητής, ἕνας Εἰσαγγελέας Ἐφετῶν, ὁ ὁποῖος, ὅπως διαπιστώσαμε ἀπό τή σχετική συζήτηση στό βραδυνό δεῖπνο πού παραθέσαμε πρός τιμήν του, ἦταν ἀδιάφορος περί τα θρησκευτικά. Τήν ἄλλη ἡμέρα τό πρωί πού θά ἔφευγε τόν συνοδεύσαμε μέχρι τό λιμάνι τῆς Σάμης, ἀπό ὅπου θά ἀναχωροῦσε τό πλοῖο γιά τήν Πάτρα. Τότε ὁ Πρόεδρος τοῦ δώρισε μία εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γερασίμου, λέγοντάς του: «Νά τή δώσετε στή σύζυγό σας, θά σᾶς τή ζητήσει». Εἶπε τά λόγια αὐτά χωρίς οὐδόλως νά γνωρίζει ἤ νά ἔχει μιλήσει μέ τήν σύζυγο τοῦ Ἐπιθεωρητή. Ἐκεῖνος παράξενα τόν κοίταξε καί τήν πῆρε χωρίς νά δείξει ἰδιαίτερη χαρά. Συγκινημένος ὁ Εἰσαγγελέας τόν πῆρε τηλέφωνο τό ἀπόγευμα στό γραφεῖο καί τοῦ ἀνέφερε ὅτι πράγματι ἡ σύζυγός του, μέ τήν εἴσοδό του στό σπίτι τόν ρώτησε: «Μοῦ ἔφερες εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γερασίμου ἀπό τήν Κεφαλλονιά;».

Ἐπίσης ὁ κ. Τσόλας στό βιβλίο του «Ἕνα ἀσυνήθιστο γιά δικαστή ταξίδι» κάνει ἀναφορά στούς μαθητές του στή Σχολή Δικαστικῶν Λειτουργῶν γιά τόν π. Γερμανό, τόν Πρόεδρό του:

«Παιδιά, καί ἐμένα μέ βοηθήσανε πολύ στή δικαστική μου καριέρα ἐκλεκτοί συνάδελφοι καί αὐτό δέν τό ξέχασα ποτέ καί θέλησα καί ἐγώ νά κάνω τό ἴδιο.

Δέ θά ξεχάσω ποτέ τόν μακαριστό ἤδη Βασίλη Σκορδιά, αὐτόν τόν «τεράστιο« Πρόεδρο Πρωτοδικῶν, μετέπειτα Μοναχό Γερμανό, πού ὅταν μέ εἶδε πελαγωμένο,

ἦρθε στό σπίτι μου καί μέ βοήθησε νά γράψω τίς πρῶτες πέντε πολιτικές ἀποφάσεις ὡς πρωτοδίκης καί στάθηκε δίπλα μου ὅλη τήν τριετία, πού συνυπηρετήσαμε στήν Κεφαλλονιά. Τοῦ ὀφείλω πολλά καί ἡ φράση του: «Κωνσταντῖνε, ἄν θέλεις νά γίνεις καλός δικαστής νά σκέφτεσαι κάθε βῆμα πού θά κάνεις ἄν θά ἀρέσει στό Θεό καί ὄχι στούς ἀνθρώπους» χαράχθηκε στό μυαλό μου καί μέ συνόδευσε μέχρι τήν ἀποχώρησή μου ἀπό τό Ἀνώτατο Δικαστήριο».

*

Ἄλλοι δικαστές λέγουν γιά τόν ἀείμνηστο γέροντα. Ὅταν ἔβλεπε νεότερους συναδέλφους του νά δυσκολεύονται στό γράψιμο τῶν ἀποφάσεων, (σκεπτικό – διατακτικό), τότε ἐκεῖνος τούς βοηθοῦσε πώς νά συνταχθεῖ καί ἄλλοτε μέ πολύ διάκριση διόρθωνε τό σχέδιο τῶν ἀποφάσεων μέ μολύβι καί τούς ἔλεγε μετά νά τό γράψουν αὐτοί μέ στυλό. Αὐτό τό ἔκαμνε γιά νά μή ὑποτιμηθοῦν ἀπό τυχόν βλέμματα ἄλλων. Ὅταν πλησίαζε δέ τό «δίμηνο» πού ἦταν τότε πρός ἔκδοσιν τῶν ἀποφάσεων, ἐκεῖνος παρ’ ὅτι εἶχε γράψει τήν ἀπόφαση, τίς ἔδινε πρός ἔκδοσιν τελευταῖος γιά νά δώσει θάρρος καί ἐνίσχυση στούς συναδέλφους του, οἱ ὁποῖοι πραγματικά δυσκολευόντουσαν μέ τήν τήρηση τοῦ «διμήνου». Ἔπειτα, ὡς διηγοῦνται συνάδελφοί του, τό καλοκαῖρι ὁ ἴδιος δέν ἔπαιρνε ἄδεια διακοπῶν γιά νά τήν πάρουν ἄλλοι δικαστές οἱ ὁποῖοι ὡς ἔγγαμοι τήν εἶχαν περισσότερο ἀνάγκη. Ἐπί πλέον διηγοῦνται, ὅτι ἔδειχνε ἀμέριστο ἐνδιαφέρον πρός ἐπίλυσιν διαφόρων οἰκογενειακῶν προβλημάτων ὡς ἀκόμη καί ἔδινε πρακτικές συμβουλές, ὅπως π.χ. νά φοροῦν δύο πουλόβερ γιά νά μή κρυώνουν τό χειμῶνα, ὅταν οἱ καιρικές συνθῆκες ἦταν ἄσχημες. Ἐπίσης ἦταν χαρακτηριστικό ὅτι, ὡς ἀνέφερε συνάδελφός του, κατά τό ὑπηρεσιακό μέτρο πού τοῦ ἐπιτρεπόταν ἀπέφευγε τήν συμμετοχή του σέ δίκες διαζυγίων.

Ἐπίσης ἔκαμνε πολλές φιλανθρωπίες κρυφά. Πολλές φορές ἀγόραζε, βάσει τοῦ ἐγγράφου τῶν ἀπόρων πού ὑπῆρχε, φάρμακα ἀπό τά φαρμακεῖα καί στή συνέχεια τούς τά μοίραζε.

Ὅταν ἦταν ἤδη μοναχός καί τόν ἐπεσκέφθη στό Μοναστήρι ἕνας δικαστής πού εἶχε προαχθεῖ σέ ἀνώτερο βαθμό τοῦ εἶπε ὁ π. Γερμανός: «Ὁ Δεσπότης Χριστός, δέν βλέπεις, ἔχει βγεῖ στήν Ὡραία Πύλη καί μοιράζει στεφάνια! Πρόσεξε ν’ ἁρπάξεις κανένα καί ἐσύ. Τἄλλα εἶναι κοσμικά».

Κάποτε ὡς λαϊκός πού ἦταν, τόν εἶδε κάποιος συνάδελφός του κατά τήν διάρκεια τῆς Θ. Λειτουργίας πίσω ἀπό μία κολώνα τοῦ Ναοῦ νά εἶναι δακρυσμένος. Τότε τόν ρώτησε: «Συνάδελφε τί σοῦ συμβαίνει; Ἔχεις ἀνάγκη ἀπό κάποια βοήθεια;». Καί ὁ Σκορδιᾶς ἀπήντησε: «Νά ξέραμε τώρα τί συμβαίνει ἐπάνω στήν Ἁγία Τράπεζα...!». Στό μοναστῆρι ποτέ δέν ἤθελε τίς γνώσεις του πάνω ἀπό τήν ὑπακοή. Ἦταν πολύ

εὐγενής καί χαριτωμένος. Ἀκόμη καί στά μικρά παιδιά μίλαγε στόν πληθυντικό καί μέ λόγια γλῶσσα.

Παρακάτω παραθέτουμε ἕνα δεῖγμα ἐπιστολῆς του, πού ἀπέστειλε σέ συνάδελφό του, ὁ ὁποῖος εἶχε μικρό βαθμό στό δικαστικό σῶμα. Ἔγραφε:

Ἐν Τροιζῆνι τῇ 19η Δεκεμβρίου 1985

Ἀγαπητέ ἐν Χριστῷ ἀδελφέ κύριε....

Χαίρετε πάντοτε.

Ἐπί τοῖς Ὀνομαστηρίοις εὔχομαι ἐκ βάθους καρδίας, ὅπως ὁ δοτήρ παντός ἀγαθοῦ Κύριος καί Θεός ἡμῶν χαρίζῃ εἰς Ὑμᾶς καί εἰς ἅπαντα τά μέλη τῆς οἰκογενείας Σας ἔτη πολλά, εὐτυχίαν, ὑγείαν, χαράν, προκοπήν βίου, ἀρίστευσιν ἐν παντί καί ἀπόκτησιν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν. Νά εἰσέλθωμεν εἰς τόν Παράδεισον.

Συγχωρήσατε, παρακαλῶ, τήν ἀργοπορία μου, ἡ ὁποία ὀφείλετε κυρίως εἰς ἀμέλειάν μου.

Ἰδιαιτέραν χαράν προεκάλεσαν εἰς ἐμέ ἡ ἐπιστολή Σας καί αἱ μεσταί ὑψηλῶν νοημάτων καί ἐννοιῶν εὐχαί Σας. Εὐχαριστῶ θερμότατα δι’ ὅλα. Επιθυμώ δέ, ὅπως προσεύχεσθε εἰς τόν Κύριον νά μέ στηρίξῃ καί ἐνισχύῃ.

Κατά τάς Ἁγίας ταύτας ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων ἄς ἀνυμνῶμεν ἐν εὐφροσύνῃ.

«Χριστός γεννᾶται˙ δοξάσατε.

Χριστός ἐξ οὐρανῶν˙ ἀπαντήσατε.

Χριστός ἐπί γῆς˙ ὑψώθητε....»

Αἰσθάνομαι τήν ἀνάγκην νά ἐπαναφέρω εἰς τήν μνήμην Σας τμήματα τῆς εἰς τήν γενέθλιον ἡμέραν τοῦ Σωτῆρος ἀναφερομένης ὁμιλίας τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου: «Δεῦτε οὖν, ἑορτάσωμεν, δεῦτε πανυγηρίσωμεν...Σήμερον γάρ ὁ χρόνιος ἐλύθη δεσμός, ὁ διάβολος ᾐσχύνθη, οἱ δαίμονες ἐδραπέτευσαν, ὁ θάνατος ἐλύθη, παράδεισος ἠνεῴχθη, ἡ κατάρα ἠφανίσθη, ἡ ἁμαρτία ἐκποδῶν γέγονεν, ἡ πλάνη ἀπηλάθη, ἡ ἀλήθεια ἐπανῆλθε, καί τῆς εὐσεβείας ὁ λόγος πανταχοῦ διεσπάρη καί ἔδραμεν˙ ἡ τῶν ἄνω πολιτεία ἐν τῇ γῇ ἐφυτεύθη, ἄγγελοι μετά ἀνθρώπων κοινωνοῦσι, καί ἄνθρωποι μετά ἀγγέλων ἀδεῶς διαλέγονται. Διά τί; Ἐπειδή Θεός ἐπί γῆς ἦλθε, καί ἄνθρωπος ἐν οὐρανῷ˙ πάντα ἀναμίξ γέγονε. Ἦλθε γάρ ἐπί τῆς γῆς, ὅλος ὢν ἐν οὐρανοῖς... Θεός ὤν, γέγονεν ἄνθρωπος, οὐκ ἀρνησάμενος τό εἶναι Θεός... Εἶδες πλοῦτον ἐν πενίᾳ πολλῇ; πῶς πλούσιος ὤν δι’ ἡμᾶς ἐπτώχευσε;

πῶς οὔτε κλίνην, οὔτε στρωμνήν εἶχεν, ἀλλ’ ἐπί ξηρᾶς ἔρριπτο φάτνης; Ὦ πενία πλούτου πηγή˙ ὦ πλοῦτε ἄμετρε, πενίας πρόσχωμα φέρων. Ἐν φάτνῃ κεῖται καί τήν οἰκουμένην σαλεύει˙ ἐν σπαργάνοις ἐμπλέκεται, καί τά τῆς ἁμαρτίας διαρρήσσει δεσμά....Τί εἴπω, ἤ τί λαλήσω;»

Μεγίστην χαράν θά προσφέρῃ εἰς τούς Πατέρας καί ἐμέ ἡ ἐπίσκεψή Σας.

Ἐάν δέν ἐπελύθη εἰσέτι τό θέμα σας, θά μέ ηὐχαρίστη νά γνωρίσω διά νά καταβληθῇ προσπάθεια πρός ἐπιτυχῆ ἔκβασιν.

Μετ’ ἀπείρου ἐκτιμήσεως χαιρετῶ

Μοναχός Γεράσιμος Σκορδιᾶς».

*

Ὅπως ἐπί πλέον πληροφορηθήκαμε ἀπό ἔγκυρη πηγή τῆς Μονῆς τῆς μετανοίας του, ὁ π. Γερμανός ἦταν: «Συνεπέσταστος ὡς δικαστής. Ἀκριβέστατος ὡς Μοναχός. Προσῆλθε στήν Μονή σέ ἡλικία 52 ἐτῶν. Προχωρημένη ἡλικία γιά ἔναρξη μοναχικοῦ βίου. Κι ὅμως ὁ π. Γερμανός ἀπετέλεσε τήν ἐξαίρεση τοῦ κανόνα. Διότι ξεκίνησε μέ φρόνημα ἀρχαρίου. Ὁ καταξιωμένος δικαστής ὡς νέος δόκιμος. Ὁ ἄξιος κριτής κάθισε ὡς ταπεινός μαθητής. Κίνητρο τοῦ π. Γερμανοῦ γιά τήν εἴσοδό του στήν μοναχική ζωή ἦταν ἡ δίψα γιά συνεχῆ λατρεία τοῦ Θεοῦ καί ἡ ἐπιθυμία τῆς ἀφάνειας. Περιμένε τήν ὥρα καί τήν στιγμή πού θά ἄφηνε τήν δόξα τοῦ Δικαστοῦ γιά τό «λάθε βιώσας» τοῦ Μοναχοῦ. Θά τό εἶχε κάνει νωρίτερα. Ὅμως τόσο ὁ πνευματικός του π. Ἐπιφάνιος, ὅσο καί ὁ ἅγιος Πορφύριος τοῦ συνέστησαν νά παραμείνη γιά ὁρισμένο διάστημα στήν δικαστική ὑπηρεσία.

Καί ὡς λαϊκός εἶχε πνεῦμα θυσίας γιά νά ξεκουράσει τούς ἄλλους. Τό χάρισμα αὐτό κορυφώθηκε στήν μοναχική του ζωή. Προσευχή γιά ὅλο τόν κόσμο. Ἀκούραστη ὑπομονή στήν ἀκρόαση τῶν ἀνθρώπων μέ τά ποικίλα προβλήματα πού ἔνοιωθαν μεγάλη ἐμπιστοσύνη στόν ἐνάρετο ἀρχοντάρη. Εἶχε ἕνα μεγάλο τετράδιο. Ὅποιος τοῦ ἔλεγε τό πρόβλημά του, ἔγραφε τό ὄνομά του, ὡς καί τά ὀνόματα ὁλοκλήρου τῆς οἰκογενείας του. Μέ αὐτό τό τετράδιο χτυποῦσε συνεχῶς τήν πόρτα τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ.

Στήν προσωπική του ζωή λιτότατος. Στό φαγητό, τήν ἐνδυμασία, τά πράγματα τοῦ κελλιοῦ του. Ὅλα ἁπλᾶ καί παλαιά. Τό ράσο, τό κομποσχοίνι, ἡ ἁγία Γραφή καί οἱ λόγοι τῶν Πατέρων ἦταν ὁ πραγματικός θησαυρός του. Σέ τίποτε ὑλικό δέν κόλλησε ἡ καρδιά του. Αὐτός πού ὡς δικαστής διαχειριζόταν τόν σεβαστό προσωπικό του μισθό, τώρα ρωτοῦσε καί γιά τό ἕνα εὐρώ! «Ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυρούς ἐναπέθετο». Ὅταν χρειαζόταν νά ἀκουμπήσει χρήματα ἔνοιωθες

ὅτι τοῦ ἦταν κάτι ἐντελῶς ξένο καί ἀδιάφορο. Βάρος ἀπό τό ὁποῖο βιαζόταν νά ἀπαλλαγεῖ. Ἀληθινός κήρυκας τῆς ἐλεημοσύνης. Πρῶτα μέ τήν ζωή του. Μετά μέ τόν λόγο του. Τήν συνιστοῦσε θερμά σέ ὅλους. Κάποιους τούς ξάφνιαζε. Ἴσως καί νά τούς «τρόμαζε» ὁ ἐνθουσιασμός του γιά τήν ἐλεημοσύνη. Ὅλοι ἀπό κοντά του ἀναχωροῦσαν θετικά προβληματισμένοι.

Ὁρισμένοι ἀπό εὐχαριστία καί ἐκτίμηση τοῦ ἔκαναν κάποια μικρά δῶρα, κάλτσες, παντόφλες, ζακέτες, μπαστούνι κλπ. Ὅλα τά ἄφηνε στό Ἡγουμενεῖο. Ἐάν ὁ Ἡγούμενος ἔκρινε νά τοῦ δώσει κάτι, τό ἔπαιρνε μέ εὐγνωμοσύνη. Συχνά ὅμως δέν τό χρησιμοποιοῦσε ἀρκούμενος στά παλαιά».

*

Τῷ ὄντι, ὁ π. Γερμανός ἦταν μία ὁσιακή μορφή τοῦ αἰῶνα μας. Βίωνε εἰλικρινῶς τό «λάθε βιώσας». Ὅσοι τόν ἔβλεπαν, αἰσθανόντουσαν μέ τά μεγάλα του μάτια πού σέ κύτταζε, ὅτι εἶναι κάτι τό ξεχωριστό. Ἡ ἱλαρότητα τοῦ προσώπου του κυριολεκτικά σέ ἐνέπνεε. Ὁ ἴδιος βέβαια ἔκρυβε τά χαρίσματά του καί ἡ ταπεινοφροσύνη στόλιζε τήν προσωπικότητά του. Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ Χριστοκεντρικότητα διεπότιζε ὁλάκερη τήν βιοτή του ἀπό λαϊκός. Προσευχόταν γιά ὅλους καί γιά ὅλα. Ἦταν ἄνθρωπος τῆς σιωπῆς, τῆς προσευχῆς, τῆς ζωντανῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ. Ἀληθῶς, ἦταν μία καλλιεργημένη, ἁγιασμένη μορφή, χωρίς θόρυβο καί προβολή. Ἐκοιμήθη προετοιμασμένος πνευματικά, γαλήνια, ἁγιασμένα. Μάλιστα πρό τῆς τελευτῆς του τίς δύο προηγούμενες ἡμέρες κατάλαβαν οἱ ἀδελφοί μοναχοί πού ἦσαν δίπλα του ὅτι «ἔβλεπε καταστάσεις». Ἔλεγε πρίν τήν κοίμησή του: «Χαίρομαι, χαίρομαι. Καί χαίρεται μαζί ὅλη ἡ κτίσις. Γιατί ἕνα μέλος ἀπό τόν κόσμο αὐτό πορεύεται πρός τόν οὐρανό».

Τώρα ὁ π. Γερμανός βρίσκεται στό κῆπο τοῦ Παραδείσου μαζί μέ τούς ἀγγέλους. Ἄς ἔχουμε τήν εὐχή του.